

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 13.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 27. Marts 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Ærede Holdere af Kvindebladet „Hvad vi vil“ mindes om, at de for at undgaa Standsning i den regelmæssige Tilsendelse maa bestille Bladet paa nærmeste Poststed inden den 27de Marts.

Glem ikke de smaa.

Det er ingen lille Godgørenhed, der viser sig i København, naar alle vore gratis Bispisninger er i fuld Gang, og et trøsteligt Syn midt i den store sociale Sorg med de mange arbejdsløse er det, at dog saa mange Mennesker daglig kan blive mættede uden først at blive underkastede en inkvisitorisk Undersøgelse. Ingen vil være gladere end vi ved denne vellykkede Samaritangering, som ogsaa *Kvindebladet* „Hvad vi vil“ var det første Blad, der ifjor i en Artikel med Overskriften „Et mørkt Billede“ henledede den offentlige Opmærksomhed paa. Men der er en anden Bispisning og Hjælp, som ydes, der paa ingen Maade maa forsmømmes, det er „Smaabørns Vel“ og Mødres Bispisning, og som vi indstændigt vil bede vore Læsere betænke — netop nu i Foraaret. Ingen Tid er saa stræng for de Arbejdere, som har gaaet uden Arbejde Vinteren over. Tøjet paa Laanekontoret, undertiden et lille Forskud optaget paa det begyndte Arbejde til at løse Værktøj ind, men Mad og Klæder kan der næppe tænkes paa, og samtidigt venter maaské netop den unge Kone sin Nedkomst, medens allerede 4—5 smaa ligger og leger paa Gulvet.

Det er under saadanne Omstændigheder, at „Mødres Bispisning“ og Smaabørns Vel er en mageløs Hjælp.

Moderen kan hver Dag gaa til et hygge-

ligt Lokale og spise sin gode, kraftige Middagsmad, omhyggeligt tillavet og anrettet paa en appetitlig Maade. Hun har Lov til at tage et eller to Børn med sig, og naar hun føder sin lille, faar hun et velordnet lille Udstyr til Barnet, ca. 12 Stkr., bestaaende af Skjorter, Trøjer, Guttaperkaunderlag til Vuggen og meget andet. Hun kan daglig faa Børnemælk, som Københavns Mælkeforsyning i rigeligt Maal støtter Selskabet med, og hun kan faa Sygemad hjem i de første ti Dage efter sin Nedkomst.

Naar en saadan Virksomhed skal holdes gaaende, kræves der imidlertid et stort Tilskud fra den private Godgørenheds Side, og Fru Harbou, fra hvem Tanken fra først er udgaaet, og som er Sjælen i hele denne Virksomhed, kan fortælle om mange rige Gaver fra kærlige Mennesker. Men desværre, i Aar har disse været mindre, og det vilde være en stor Sorg, om denne Hjælp skulde standse netop i Marts og April, som er den værste Tid for alle dem, som hele Vinteren har kæmpet med Fattigdommen.

Og, ikke sandt, vi Kvinder kan dog gøre meget. Vi har rigtignok ikke mange Penge at raade over, men en Krone eller to maa kunne undværes af mange, og saa maa vi lede op i vore Skuffer. Mange har maaské endnu fra tidligere Tid Børnetøj, som ikke vil blive brugt mere, andre finder et Stykke fint Lærred eller andet Stof, af hvilket der kan sys smaa Skjorter eller Trøjer til de hjælpeløse smaa. Lad Symaskinen komme lidt i Gang og send en Pakke færdigstyet Børnetøj til det Selskab, der paa ægte kvindelig Vis ikke har glemt de smaa Ting.

Det vil dog ret inderligt glæde os selv, om vi kan se det lille nyfødte Væsen ligge varmt og blødt i det sirligt syede Børnetøj fra „Smaabørns Vel“.

Redaktionen af Kvindebladet „Hvad vi vil“ modtager med Glæde og Tak færdigstyet Linned til Fru Harbous i Øjeblikket næsten uundværlige Virksomhed for vore mange fattige Hjem. Men tøv ikke!

Johanne Meyer.

Kvinder som Mejeribestyrere.

At de meget faa Kvinder, der for Øjeblikket findes i Mejeribestyrerstillingen, føler sig ilde berørte af min første Artikel, er vel ganske naturligt, da det nu en Gang er blevet almindelig Skik at „optage alt i værste Mening“. Men jeg vilde meget nødig misforstaas af Kvinderne i Almindelighed og beder derfor om Plads for følgende Supplering:

Mit for Kvinderne lige saa praktiske som velmente Raad skal forstaas saaledes:

I Kvinder, som føler Trang til at naa frem til en selvstændig Stilling i Livet, *spild* ikke Eders Tid og Kræfter paa Uddannelse i et Fag, der *som Regel* slet ikke vil egne sig for Jer, men kun føre til Nederlag og Skuffelse! Skad ikke Kvindesagen med et fortvivlet Forsøg paa at gøre Jer gældende paa et Omraade, hvor I staar alt for megen Fare for gøre Fiasko! Men tag alvorligt fat paa alle de Omraader, hvor I med Held kan tage Konkurrencen op med Mændene, og vis os der, hvad Kvinderne duer til, naar de kommer paa deres rette Virkefelter!

For ikke at misforstaas, nævnede jeg en hel Del Fag — der iblandt ogsaa det, jeg nu i Fremtiden selv skal leve af — som jeg mente, Kvinderne bedre kunde tage Konkurrencen op i end Mejerigerningen, saaledes som denne nu har udviklet sig. Og der kunde selvfølgelig nævnes mange flere.

At der muligt kan være ganske enkelte Kvinder, som for Kræfternes og øvrige Betingelsers Skyld nok kan bestyre et Mejeri, naar de faar en anden Klædedragt paa, og Lovforbudet mod Kvinders Pasning af Maskineri bliver ophævet, siger jo aldeles intet